Don't Stop The Dance

On Noiembrie 11, 2018

Experimentează o nouă formă de interpretare a realității, contribuind la crearea poveștii personale cu sângele rațiunii de a nu fi niciodată prea emoțional.

Nu voia să accepte nimic mai puțin decât îi cerea mândria, această învârtoșare furioasă a sufletului ei plin de umbre răzbunătoare, ba dimpotrivă, trebuia să caute mereu ceva nou în schimbul a tot ceea ce o făcea prizonieră într-un trecut fără viață, conștientizat ca o moarte continuă. Privirile ei pline de înțelesuri grave, pentru care un artist ar găsi comparația cu un peisaj fără viață, păreau a fi încărcate cu acel sentiment al deznodământului ce încheie destinul unei umanități asupra căreia s-a abătut vântul îmbătrânirii.

Nici măcar nu ți-ai dori să îți imaginezi așa ceva de la un om care înalță în fața oricărui vis plin de speranță un steag ce niciodată nu flutură în adierea vântului, un simplu steag și atât, un simbol fără nicio semnificație, înnobilându-se în zodia unui ecou inefabil, care este pecetea poeziei. Deșertăciunea omului se măsoară în tentativele sale de a uita locul de unde a plecat, și mai grav de atât, fără a-și dea seama unde a ajuns să se situeze în versurile fără ecou ale unui imn de împăcare cu viața.

Experiența suferinței "pierderii de sine" permite libertatea asocierii, punerii în dialog, a unor semne de întrebare aflate la diferite grade de analizare a unei teme abordate doar în dramaturgia universală.

Singura trăire a acestei femei greu accesibile este rezultatul unui parcurs care traversează antenele instinctuale ale individului ascuns în spatele sensibilității deosebit de înșelătoare, coboară într-un colaj suprarealist, experimental, rece, cu tăiș de bisturiu, pentru ca apoi să urce din nou în spațiul inerent unui Ego exacerbat și bolnav de superioritate. *Beauty should be deeper than your skin.*

Adevărul e că într-un fel mă simțeam atras de fațeta aceasta a realității plină de umbre și mister, percepând-o ca pe o încercare existențială de a înțelege taina divină de transformare a omului rătăcit în patimi, într-un stadiu foarte jos al virtuții. Abisurile unei femei rezultă din imaginația pe care o acorzi realității căreia ei îi scăpă din vedere înțelesul cel mai grăitor.

Leadership: Îți faci un triumf din experiența creației de sine raportată la două fețe distincte ale aceleiași personalități, fețe ce se întâlnesc într-un punct convergent numit "emoție estetică"?

Întotdeauna un scriitor excepțional își găsește ca model de analiză doar personajele cel mai greu de crezut pe cuvânt, cele mai greu de acceptat sau de urmat de către spiritele tolerante, punând accent pe descrierea fenomenelor trupești care produc sau însoțesc procesele psihice. Trăsăturile individuale splendid observate de mine în cazul acestei femei rezidă din "natura moartă" a unui om comun, dar unul perceput numai de cele mai rare minți umane.

La ea, totul părea regizat de un fotograf care surprinde doar părțile întortocheate ale unui labirint misterios, de o unicitate ireală, încadrat între prezența și absența unei reflecții de ordin social, în maniera de a fixa o imagine-copie a realității într-un cadru al deznădejdii și al întrebărilor fără răspuns. Un cadru al cărui fundal general este același, dar elementele de recuzită se schimbă.

Expresia unei imagini care se raportează la o altă fațetă a realității este, sub acest aspect, o expresie a voinței de a ascunde orice emoție, de a trăda orice altă intenție decât cea declarată fățiș.

Când placi pe cineva este posibil să te îndrăgostești un pic, cum i se întâmplă pictorului atunci când vrea să surprindă esențialul unei secunde săpat pe expresia chipului uman, dar trebuie să fii pregătit tot timpul de orice nereușită a unui factor singular. A o iubi pe ea este un miraj într-un deșert vast și pustiu. A o părăsi este similar cu eliberarea de sub vraja lui Mephisto.

O emoție estetică este o vibrație persistentă a sinelui convertită într-un act de simbolizare a limbajului imagistic, o formă de manifestare sufletească convertită într-o imagine care imită stilul de pictură a unui artist.

A scrie despre Ea este mai mult un soi de uimire produsă din cauza pătrunderii într-o lume stranie, un fel de îndoială foarte intensă care nu reprezintă un simptom al neîncrederii într-o minte trufașă, ci un stimulent pentru investigația unei răni sufletești misterioase după cum reiese din întrebarea pe care filosoful grec Cleanthes i-o adresa demult unui tânăr discipol: "De ce eu nu simt că tu simți?"

Leadership: Ești pregătit să atingi o formă superioară de conștiință într-un spațiu imaginativ, prin comparație cu o poveste pe scurt a realității pe care nu ai mai spus-o niciodată?

N-aș insista acum asupra portretului ei, dominat mai ales de motivul ochilor plini de vioiciune, ale cărui pleoape nu o pot înțelege, decât pe ea. Cine ești cu adevărat? Căci ori de câte ori încerc să mă apropii mai mult de ea, aud, departe, ca într-un recul, interferența unui ecou ajuns la urechea mea asemenea unei sugestii cu iz de avertisment: ai grijă, băiete, totul e înșelător în viața ei, la vârsta ei, inclusiv machiajul ce scoate în evidență perfecțiunea trăsăturilor chipului ei.

Păstrez distanța de ea, mai bine decât să rămânem singuri ca Faust și Margareta care sfârșesc prin a se îndrăgosti unul de celălalt. Cu un zâmbet sarcastic Mephisto și-ar admira victoria, eu aș deveni slujitor al tărâmului de dincolo. Aș putea să cad ușor în tentația seducției, mai greu ar fi să suport iadul pe care însăși seducția mi-l pregătește. Femeia aceasta pare a fi genul de om care creează presiune asupra evenimentelor din imediata ta apropiere, doar ca să câștige o bătălie sângeroasă. Dar sângele meu nu se va vărsa niciodată în cupa sărutărilor ei primejdioase. În dosul unei guri dulci se ascunde o inimă otrăvită.

Ei bine, un asemenea model uman de neuitat îl regăsim cel mai bine conturat într-un roman al scriitoarei Mary Balogh:

"Ce orb am fost că nu am văzut asta. Ea și-a ridicat ochii spre mine și mi-a susținut privirea. În ochii aceștia, care erau cea mai frumoasă trăsătură a ei, am putut să detectez durerea, ascunsă foarte adânc, sub straturile de severă stăpânire de sine. S-a iubit doar pe ea, toți erau conștienți de asta. În general era disprețuită, chiar urâtă de oamenii care cădeau victima egoismului ei exagerbat. Eu voiam s-o iubesc. Voiam să găsesc drumul spre inima ei și să fiu favoritul ei. Ce nebunie ! "

Ceea ce se vede într-o imagine plină de concretețe este de fapt imaginea ascunsă a unei alte imagini mult mai greu de reprodus în cuvinte. În interiorul unei realități imaginative totul se petrece după criteriul stabilit de darul citirii gândurilor. Aici, conștiința își câștigă superioritatea prin ochiul admirației față de profunzimea unei minți care gândește totul prin opoziții, o minte care practic contrazice ceea ce urmărește să expună, să convingă. *Don't*

know why there's no sun in the sky with her.

Leadership: Poți să construiești un eveniment care aduce în prim-planul privitorului arta ca spațiu de creație, etalând interpretări care transmit emoții pline de afirmarea unei finalități transcendente?

My mother says truth is all that matters, lying and deceiving is a sin. O refugiere ușoară în închipuirea femeii plină de acea fragilitate camuflată în dosul unei măști plină de umbre, fără de care nu s-ar putea realiza un profil artistic cât mai cuprinzător, ar putea să culmineze pe de o parte într-un protest simbolic față de o imagine construită doar ca să atragă simpatie, pe de altă parte într-un orizont de spirit tot mai nostalgic în fața momentelor demult apuse.

Foarte puține dialoguri fructuoase, amintiri deșirate, filtrări de gânduri și confirmări false de îndrăgostire, priviri aruncate într-un anumit fel, subliniate de o tăcere sumbră, m-au fixat totuși într-o postură privilegiată de spirit tot mai asiduu marcat de bucuria creației. *Drifting through a world that's torn and tattered, Every thought I have don't mean a thing.* Mai precis, este vorba de momentul producerii unei fisuri între conținutul obiectual al acțiunii ce devine un bun al conștiinței și mijloacele de formalizare ale unei logici care înlănțuie omul și lumea într-un singur sistem de coordonate: trăiesc doar cât să exist.

Cred cu tărie c-o voi reîntâlni într-o bună zi, poate și ea mă va recunoaște, poate nu, dar cu siguranță vom păstra distanța unul față de celălalt ca două zaruri aruncate la întâmplare de mâna destinului inexorabil, ce nu mai au norocul să nimerească niciodată șase-șase. Mephisto nu-și garantează superioritatea prin înșelăciunea sufletului omenesc, ci prin straniul joc al norocului pe care el însuși l-a creat ca să monopolizeze o întreagă lume. Eu încă nu mi-am vândut sufletul diavolului. Şi nici nu doresc să am ghinion la zaruri.

În sfera artisticului, esențială este viziunea pe care ți-o formezi despre un destin inspirat din intensitatea trăirilor și nevoilor emoționale, care ar putea fi în același timp un tărâm inepuizabil, fertil, imaginativ, sensibil și foarte vizual pe alocuri.

Don't Stop The Dance. Continuă să admiri firea omului, cu frumusețea și urâțenia lui lăuntrică, deoarece la fel ca în pictură nu va exista niciodată un tablou fără măcar un mic fond luminos alb și o pată neagră.

Culorile va trebui să le alegi tu în nuanțele unei toamne târzii, dar atât de însorite, ca momentul de față în care eu scriu aceste rânduri. Ce interpretare vei da unei scene sau alta, depinde de cât de multă dăruire ai pus în crearea poveștii pe care o scrii în propriul creier și apoi în propria viață cu sângele rațiunii de a nu fi niciodată prea emoțional.

* Notă: Bryan Ferry - Don't Stop The Dance

Source: https://neculaifantanaru.com/dont-stop-the-dance.html